

غریبه ای در خانه شما را می زند

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: مرقس باب ۱۲ آیات ۲۹-۳۱، تثنیه باب ۱۰ آیات ۱-۱۹، مزامیر باب ۱۴۶ آیات ۵-۱۰، متی باب ۷ آیه ۱۲، تثنیه باب ۲۷ آیه ۱۹، یعقوب باب ۱ آیه ۲۷ تا باب ۲ آیه ۱۱.

آیه حفظی: «پس شما نیز غریبان را دوست بدارید، زیرا که خود درس‌رزمین مصر غریب بودید» (تثنیه باب ۱۰ آیه ۱۹).

همانطور که هفته پیش خواندیم، وقتی یکی از کاتبان [علمای دین] می پرسد که «از تمام احکام، کدام از همه مهمتر است» (مرقس باب ۱۲ آیه ۲۸) عیسی با تاکید بر خدای یکتا بر آن گفته صحنه گذاشته و می گوید: «خدائوند خدای خود را با تمامی دل و با تمامی جان و با تمامی فکر و با تمامی قوت خود محبت کن» (مرقس باب ۱۲ آیه ۳۰).

با این حال عیسی اینگونه ادامه می دهد و می گوید «حکم دوم مانند حکم اول است» (مرقس باب ۱۲ آیه ۳۱)، مطلبی که کاتب در خصوص آن سوال نکرده بود. با این وجود، عیسی با علم به اهمیت موضوع گفت: «و دومین حکم این است: همسایه ات را همچون خویشتن محبت کن. بزرگتر از این دو حکمی نیست.» (مرقس باب ۱۲ آیه ۳۱).

هیچ حکمی بزرگتر از اینها نیست؟ عیسی محبت به خدا و محبت به همسایه را به هم پیوند می دهد که هر دو از بزرگترین احکام است.

علاوه بر این، عیسی مطلبی جدید را عنوان نمی کند که برای یهودیان نا آشنا باشد. در عوض دعوت کردن از آنها تا او را در حد اعلی دوست داشته باشند - ایده دوست داشتن همسایه و دیگران به عنوان شیوه ای برای ابراز محبت به خدا، یقیناً از کتاب تثنیه برگرفته شده است.

*درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت روز ۸ آبان حاضر شوید.

قلبهای خود را مختون سازید

تثنیه باب ۱۰ در ادامه تثنیه باب ۹، اساساً تصویب مجدد عهدی است که با اسرائیل بسته بود. در واقع، بیشتر این کتاب نوعی تجدید عهد است. خداوند هنوز کار خود را با آنان به پایان نرسانده بود که کوتاه زمانی پس از اینکه موسی آن ها را ترک گفت، مرتکب گناهی فاحش شده و در بت پرستی سقوط کردند. در حوریب مرتکب شدند، پس از اینکه موسی آن ها را برای کوتاه زمانی ترک کرد، آنان به بت پرستی افتادند.

تثنیه باب ۱۰ آیات ۱-۱۱ را بخوانید. چه اتفاقی در اینجا می افتد که به ما کمک می کند تا بفهمیم که خدا گناهانشان را بخشید و قول عهدی را که به آنها و پدرانشان داده بود تأیید می کند؟

موسی الواح سنگی ده فرمان را درهم شکست (تثنیه باب ۹ آیه ۱۷)- که نشانه ای از عهدی بود که شکسته شده بود (تثنیه باب ۳۲ آیه ۱۹). «موسی برای اینکه انزجار خود را نسبت به نافرمانی آنان نشان دهد، الواح سنگی را بر زمین زد و آنها جلوی چشمان قوم شکست؛ و این نشانه ای بود از اینکه چون آنان عهد خود را با خدا، خدا نیز عهد خویش را با آنان شکست.»- (الن جی وایت، مشایخ و انبیاء، صفحه ۳۲۰).

از این رو، این واقعیت که خدا به موسی گفت تا لوح های سنگی جدیدی را «به مانند اول» بترشد آن کلمات را مانند اول بر رویشان حک کند حاکی از این بود که خدا قوم را بخشیده بود ولی هنوز کار او با آنان تمام نشده بود.

تثنیه باب ۱۰ آیات ۱۴-۱۶ را بخوانید. خدا به آنان چه می گوید؟ تصاویری که خداوند در اینجا به کار برده چه معنایی دارد؟

ترکیبی از تصاویر در اینجا موجود است: غُلفه، قلب، گردن. با این وجود، مفهوم روشن است. ختنه نشانه ای از عهد بود، اما تنها نشانه ای ظاهری. خدا قلب آن ها را می خواست؛ یعنی، ذهنشان، عواطفشان و محبتشان را خواهان بود. تصویر گردن کشی به سرسختی و عدم تمایل آنان به اطاعت از خداوند اشاره می کرد. و اساساً در اینجا و جای دیگر، خداوند به آنان می گفت تا از دمدمی بودن و بی ثباتی در وفاداری دست کشیده و او را با تمامی دل و جان خدمت کنند.

در مورد تمامی زمانهایی که خداوند گناهانتان را بخشیده است تامل نمایید. این مطلب چه چیزی در مورد فیض خدا می گوید؟

غریبه را دوست بدار

درمیان این پندها موسی اعلام می‌کند: «اینک آسمان، آری بلندترین آسمانها، از آن یهوه خدای توست، ونیز زمین و هرآنچه در آن است» (تثنیه باب ۱۰ آیه ۱۴). این آیه حاکمیت خدا را قدرتمندانه ابراز می‌کند، ایده ای که در دیگر جاهای کتاب مقدس یافت می‌شود: «زمین و هرآنچه در آن است از آن خداوند است، جهان و همه ساکنانش» (مزامیر باب ۲۴ آیه ۱).

تثنیه باب ۱۰ آیات ۱۷-۱۹ را بخوانید. در اینجا موسی در خصوص خداوند چه مطلب دیگری بیان می‌کند؟ در این اعلان، خداوند به قوم خود چه فرمان مهم دیگری می‌دهد؟

یهوه نه تنها بر زمین و آسمان حکمرانی می‌کند، بلکه او «خدای خدایان و رب الارباب است» (تثنیه باب ۱۰ آیه ۱۷). این بدان معنا نیست که خدایان دیگری، خدایان پست تر، نیز وجود دارد؛ به مانند خدایانی که بت پرستان اطراف آن‌ها را پرستش می‌کردند. در عوض این موضوع می‌گوید که تنها او خداست بدانید که تنها من خدا هستم و خدای دیگری غیر از من نیست» (تثنیه باب ۳۲ آیه ۳۹) او بر تمامی قدرتهای دیگر ادعای برتری می‌کند، خواه مجازی باشند خواه واقعی و یا بر زمین باشند یا در آسمان.

مضاف بر این، آیه ادامه می‌یابد که او «خدای بلندمرتبه، قادرمتعال و مهیب است که هیچ جانبداری نشان نمی‌دهد و رشوه نمی‌گیرد». تمامی اینها به پیامی بزرگ خلاصه می‌شود: یهوه خدای شماس و شما، قوم او، باید از او اطاعت کنید.

چه تضاد قدرتمندی در اینجا دیده می‌شود. آری، یهوه خدای خدایان و رب الارباب است، حاکم مستقل و نگهدارنده خلقت (کولسیان باب ۱ آیه ۱۶ و ۱۷)؛ اما او از بتیمان، بیوه زنان و بیگانگان مراقبت می‌کند و با بر آورده ساختن نیازهای آنان این مراقبت را به عمل می‌آورد. خدا به گنجشکی اشاره می‌کند که به زمین می‌افتد (متی باب ۱۰ آیه ۲۹) و از اوضاع و احوال آنچه که در حاشیه جامعه اتفاق می‌افتد آگاه است.

به عبارتی دیگر خداوند به مردم اینگونه می‌گوید که شاید شما انتخاب شده اید و خاص هستید و شما را دوست دارم اما دیگران را نیز دوست دارم و این شامل نیازمندان و بینوایان می‌شود که بین شما هستند و همانطور که من آنان را دوست می‌دارم شما نیز باید آنان را دوست بدانید. این یکی از الزامات عهد شماس و یکی از موضوعات مهم دیگر نیز می‌باشد.

مزامیر باب ۱۴۶ آیات ۵-۱۰ را بخوانید. پیام خداوند در این آیات چیست و برای ما مسیحیان از چه مفهومی برخوردار است؟

زیرا که در مصر بیگانه بودید

«پس شما نیز غریبان را دوست بدارید، زیرا که خود در سرزمین مصر غریب بودید» (تثنیه باب ۱۰ آیه ۱۹). پیام اینجا برای قوم اسرائیل چیست؟ پیامی که در این آیه برای ما نیز وجود دارد چیست؟

قرنها پیش خداوند به ابراهیم گفت: «نسل تو در سرزمین بیگانه، غریب خواهند بود. آنها به غلامی دیگران درمی‌آیند و مدت چهارصد سال بر ایشان ظلم خواهد شد» (پیدایش باب ۱۵ آیه ۱۳؛ همچنین به پیدایش باب ۱۷ آیه ۸ و اعمال رسولان باب ۱۳ آیه ۱۷ رجوع نمایید). البته این آن چیزی است که به وقوع پیوست و در فصول اول خروج داستان نمایی رستگاری شان (خروج باب ۱۵ آیه ۱۳) و نجاتشان (خروج باب ۱۴ آیه ۱۳) از مصر برای فرزندانشان به ثبت رسیده است و این سمبل یا نوعی از رستگاری و نجاتی است که در مسیح عیسی برای ما داده شده است.

در این آیه خداوند از آنان می‌خواهد تا به یاد بیاورند که در کجا بوده‌اند و چه بوده‌اند و این یعنی، بیگانگانی در سرزمینی دیگر.

به عبارتی دیگر، زمانی را به یاد بیاورید که شما حاشیه‌نشینان، رانده شدگان و حتی بردگان بودید و بنابراین تحت لطف آنانی که قوی‌تر از شما بودند و می‌توانستند از شما سوء استفاده کنند بودید و برآستی نیز اغلب چنین کردند.

اگرچه اسرائیل قومی برگزیده و فراخوانده شده و «پادشاهی کاهنین» خدا نامیده می‌شدند (خروج باب ۱۹ آیه ۶) و اگرچه تفاوتی بین آنان و بیگانگانی بود که در میان آنان بودند - علی‌الخصوص در خصوص تشریفات مذهبی - وقتی از «حقوق بشر»، بیگانه، بیوه زن و یتیم سخن به عمل می‌آید، باید با آنان با همان انصاف و عدالتی رفتار شود که با قوم اسرائیل رفتار می‌شد.

متی باب ۷ آیه ۱۲ را بخوانید. این آیه در خصوص آنچه که خداوند به اسرائیل کهن در مورد نحوه رفتار آنها با ضعیفان در میان آنها چه می‌گوید؟

این پند و اندرز به اسرائیل راجع به اینکه چگونه با طردشدگان دردنیای باستان عادی نبود؛ درجائیکه طردشدگان بهتر از حیوانات با آنان رفتار نمی‌شد، حتی اگر هم رفتار می‌شد نه به اندازه حیوانات.

این توصیه به اسرائیل در مورد نحوه برخورد آنها با رانده شدگان در دنیای کهن به هیچ وجه عادی نبود، جایی که در برخی موارد با طردشدگان حتی بهتر از حیوانات رفتار نمی‌شد.

متقابلاً اسرائیل بایستی متفاوت و نوری برای اقوام دیگر می‌بود. و آری این تفاوت در خدایی که او را می‌پرستیدند، چگونه او را می‌پرستیدند، و کل آداب مذهبی از حقیقتی که خدا به آنها داده بود، یافت می‌شد... در عین حال، رفتار مهربانانه آنها با کسانی که در حاشیه بودند می‌تواند شاهی

قدرتمند برای برتری خدای خود و ایمان آنها باشد ، که به یک معنا وجود اصلی آنها بود ، به هر حال ، برای جهان شاهی از خدا می بودند.

۵ آبان

چهارشنبه

با انصاف داوری کنید

ما ایمانداران، فرا خوانده شده ایم تا شخصیت خدا را منعکس نماییم. پولس نوشت: « ای فرزندان من، بار دیگر درست مانند مادری در وقت زایمان، برای شما احساس درد می کنم تا شما شکل مسیح را به خود بگیرید » (غلاطیان باب ۴ آیه ۱۹). گذشته از همه اینها، ما اساسا «به شباهت خدا» آفریده شده ایم (پیدایش باب ۱ آیه ۲۷) صورتی که بعدها با گناه از بین رفت و همانطور که دیدیم وقتی موسی در مورد قدرت و عالی مرتبه بودن خدا صحبت کرد، به این موضوع اشاره کرد که خدا رشوه نگرفت و مراقب ضعیفان و طردشدگان بود. خدا این کار را کرد، بنابراین ما هم باید همان کار را انجام دهیم.

آیات زیر را که از تثنیه برگرفته شده اند بخوانید. موضوع مشترک بین آنان چیست؟

تثنیه باب ۱ آیه ۱۶

تثنیه باب ۱۶ آیه ۱۹

تثنیه باب ۲۴ آیه ۱۷

تثنیه باب ۲۷ آیه ۱۹

این ها تمثیلاتی هستند که چگونه ضعیفان ، فقیران ، و رانده شدگان در بسیاری از دادگاه های بشری همانند کسانی که پول ، قدرت و ارتباط دارند ، از «عدالت» برخوردار نمی باشند. مهم نیست کدام کشور، ناحیه، فرهنگ باشد و اینکه اصول عدالت و برابری چقدر عالی باشند که در قانون اساسی یا قوانینی دیگری گنجانده شده باشند؛ واقعیت همانگونه باقی مانده است: فقیران، ضعیفان و طردشدگان هرگز آن عدالتی که دیگران به دست می آورند را به دست نمی آورند.

به خاطر همین است آنچه که خداوند گفت حائز اهمیت است. این بی عدالتی که در هر جا دیده می شود، نباید در قوم اسرائیل، میان قوم خدا، و آنانی که باید او را به جهان بشناساند وجود داشته باشد. به عبارتی دیگر با به کار بردن ادبیات امروزی، خداوند در آنجا خواست تا « عدالت و برابری تحت قانون» در اسرائیل کهن وجود داشته باشد.

اما این موضوع عمیقتر فقه می باشد. «مقدس باشید، زیرا من، یهوه خدای شما، قدوسم» (لاویان باب ۱۹ آیه ۲).

آری، آنان می دانستند که خدای حقیقی کیست و با آداب عبادت آشنا بودند و نوع درست قربانی را می آوردند. همگی اینها خوب است؛ اما در آخر، آیا نیکو بود تا با همگی اینها با ضعیفان و فقیران در میان خود درست رفتار نکنند؟ مکرراً در نبوتها، خداوند بر ضد ظالمانی است که بر نیازمندان و فقیران ستم می کنند. چطور ممکن است که در عین حال هم «مقدس» باشید و هم با دیگران بدرفتاری کنید؟ صرف مظر از اینکه چقدر به مناسک مذهبی مقید باشید، چنین چیزی ممکن نیست.

عاموس باب ۲ آیه ۶؛ عاموس باب ۴ آیه ۱؛ عاموس باب ۵ آیه ۱۱؛ اشعیا باب ۳ آیه ۱۴ و ۱۵؛ اشعیا باب ۱۰ آیه ۱ و ۲؛ ارمیا باب ۲ آیه ۳۴ را بخوانید. انبیا در خصوص هشدار که خداوند به اسرائیل کهن داده بود چه می گویند؟ این سخنان برای ما امروزه چه می گویند؟

۶ آبان

پنجشنبه

دین خالص در برابر خدا

تثنیه باب ۲۴ آیات ۱۰-۱۵ را بخوانید. این آیات در خصوص رفتار با کسانی که تابع امر ما هستند چه اصول مهمی را بیان می دارند؟

و بازهم می بینیم که خداوند به کرامت انسانی توجه می کند. آری کسی به شما بدهکار است و موعد سررسید آن فرارسیده است- اما به آن شخص کمی هم که باشد احترام، کرامت نشان خواهید داد، آیا چنین نمی کنید؟ به مکان او نروید و به زور مطالبه نکنید. در عوض، بیرون بایستید و بگذارید تا بیاید و به شما بپردازد. تثنیه باب ۲۴ آیات ۱۲ و ۱۳ به نظر می گوید که اگر فقیرپردیش را به عنوان «گرو» به شما دهد، بایستی اجازه دهید تا در شب هنگام بر روی آن بخوابد.

آیات دیگر در باره فردی سخن به میان می آورد که فقیر است و برای شخصی کار می کند و به راحتی می تواند تحت ظلم قرارگیرد. به آنان ظلم روا مدارید چرا که خدا مسلماً این ستم را گناهی فاحش در نظر می گیرد. اگر اسرائیل قرار بود شاهدهی برای خدا باشد، یک قوم مقدس که در میان جهانی مملو از خطا، بت پرستی، شر و گناه غرق در حقیقت است، مطمئناً باید نسبت به ضعیف ترین و مطرود ترین آنها مهربان باشد. درغیر این صورت، شاهد بودنشان معنایی نخواهد داشت.

یعقوب باب ۱ آیه ۲۷ تا باب ۲ آیه ۱۱ را بخوانید. یعقوب در اینجا چه می گوید که بازتاب دهنده چیزی است که خداوند در تثنیه به قوم خود گفت؟ در این آیات یعقوب، بدرفتاری با فقیران را با ده فرمان پیوند می دهد. برجستگی آن چیست؟

اگرچه ده فرمان بطور مستقیم در مقایسه با فقیران از ثروتمندان جانبداری نمی کند، با اینحال متمسک بودن به رعایت احکام و در عین حال بدرفتاری با نیازمندان یا فقرا یا به سخره گرفتن آنان، در واقع ناقض اقرار به ایمان بوده و هر گونه ادعا برای نگاه داشتن احکام مضحک بنظر خواهد رسید. محبت به همسایه خود به مانند خود والاترین ابراز شریعت خداست- و این حقیقت حاضر به اندازه ای که در زمان یعقوب بود در حال حاضر نیز هست، گویی وقتی موسی در مرز سرزمین مقدس با قوم اسرائیل سخن گفت.

چرا ما ادونتیست های روز هفتم که احکام را به طور جدی نگه می داریم، باید اطمینان حاصل کنیم که نسبت به کلام یعقوب و تشبیه جدی هستیم؟ با توجه به آنچه در یعقوب می خوانیم چرا اعتقاد ما به رعایت احکام فقط عزم ما را برای کمک به فقرا و مستمندان در میان ما تقویت می کند؟

۷ آبان

جمعه

اندیشه‌ای فراتر: سخت است تا تصور کنیم که حتی در بهترین زمانها، مانند زمان داوود و سلیمان، قوم اسرائیل آنقدر توسط خدا برکت یافته باشند و با وجود این به فقرا، بینوایان و طردشدگان جفا کرده باشند.

«بنابراین، چون شما بینوایان را پایمال می کنید

و از آنها مالیات گندم می ستانید،

هرچند خانه ها از سنگهای تراشیده بسازید،

در آنها ساکن نخواهید شد؛

و هرچند تاکستانهای دلپسند غرس کنید،

از شراب آنها نخواهید نوشید.

زیرا می دانم که نافرمانیهایتان بسیار است

و گناهانتان عظیم،

ای شما که بر پارسایان ستم می کنید و رشوه می گیرید،

و حق نیازمندان را در محکمه از ایشان دریغ می دارید.» (عاموس باب ۵ آیات ۱۱ و ۱۲)

« خداوند بر ضد مشایخ و حاکمان قوم خود به محاکمه داخل می شود:

شما باید که تاکستانها را تباه ساخته اید؛

اموال دزدیده از فقیران در خانه های شما یافت می شود.» (اشعیا باب ۳ آیه ۱۴).

سوالاتی برای بحث:

۱. قوم اسرائیل می بایست به خاطر می آوردند که در مصر «غریب» بودند، که یکی از دلایلی بود که می بایست با غریبان و طردشدگان در اسرائیل نیز آنگونه رفتار می کردند که خود آرزو داشتند به هنگام طردشدگی با آنان رفتار شود. چگونه این حقیقت با انجیل، نسبت به این مفهوم

که از طریق خون عیسی از بردگی گناه آزاد شده ایم مربوط است؟ چرا و با چه روشهای همسان که عیسی برای ما انجام داده است باید بر نحوه رفتار ما با دیگران، به ویژه افراد درمانده در بین ما تأثیر بگذارد؟

۲. در این مورد تفکر کنید که ما می توانیم در روز درست پرستش کنیم، حقیقت را راجع به مرگ، جهنم، نشان وحش و غیره درک کنیم. در این خصوص مشکلی نیست. اما همگی اینها چه مفهومی خواهد داشت اگر با دیگران بد رفتاری کنیم یا ضعیفان در میان خود را ظلم برسانیم یا به هنگامی که باید عادلانه داوری کنیم، منصفانه رفتار نکنیم؟ مخصوصاً به خاطر حقیقتی که در دسترسمان هست، چرا باید بیش از حد مراقب باشیم که فکر نکنیم، به نوعی، فقط دانستن حقیقت، به خودی خود، آیا همه آنچه خدا از ما می خواهد است؟ چرا این یک دام بالقوه خطرناک برای ما است؟

۳. ایمان ما باید چه نقشی در کمک به ما در درک آنچه که معمولاً «حقوق بشر» خوانده می شود داشته باشد؟